

ikke efter Lovforslaget er noget til Hinder for, at den saaledes frigjorte Del af Garantikapitalen tilbagebetales. Garanterne, opnaas i Virkeligheden ingen yderligere Sikkerhed ved Kravet om *Depositum*.

Lovforslaget udtaler, at naar Sikkerhedsfondet har naaet 50,000 Kr., anerkendes Selskabet *uden* Depositum og *uden* nogen fastsat *indbetalt* Garantikapital.

Ændringen udtaler, at Sikkerhedsfondet + den indbetalte Del af Garantikapitalen til enhver Tid skal udgøre mindst 50,000 Kr.

Men *Ændringen* betyder formentlig en *Lempelse* for gensidige Selskaber, idet Garanterne kunne faa deres indskudte Penge tilbagebetales, efterhaanden som Sikkerhedsfondet bliver større og større, og idet Selskabet fritages for at stille Depositum, hvorved gensidige Selskaber lige-stilles med Livsforsikrings-*Aktieselskaber*.

Men bagved staa stadigt *Garanterne* med deres Forpligtelse til at indbetale Garantikapitalen (jfr. § 25), ifald det af uforudselige Aarsager blev nødvendigt.

Ændringen yder formentlig *større Sikkerhed* for de forsikrede, *større Frihed* for *Selskabet* end Lovforslagets Bestemmelser.

Ad 3. Et *Mindretal* (Lange) gaar ud fra, at med en saa lav Rente som 5 pCt. af den indbetalte Del af Aktie- eller Garantikapitalen vil det ikke være muligt at danne noget nyt Livsforsikrings-selskab, særlig naar man erindrer, at end ikke disse 5 pCt. komme til Udbetaling i de Aar, hvor Selskabet intet Overskud giver. Aktionærene hæfte for den ikke indbetalte Del af Aktiekapitalen og maa være forberedte paa til enhver Tid at skulle indbetale dette Beløb; derfor maa Selskaberne have Lov til at udbetale mindst 2 pCt. af den hele Aktie- eller Garantikapital, selv om ikke Sikkerhedsfondet har naaet den i § 17 anførte Størrelse, og selv om ikke Stiftelses- og Organisationsomkostningerne ere fuldt afskrevne — særlig naar det erindres, at Loven med en saa kort Amortisationstid for Anskaffelsesomkostningerne end ikke tillader et solidt og velfunderet Selskab at vise noget virkelig Overskud i en længere Aarrække.

Ad 4. Ordet „enten“ staa formentlig misvisende. Dets Anvendelse gør det i hvert Fald uklart, hvorvidt et Selskab kan udbetale en Del af det paagældende Beløb som Rente og en anden Del som Bonus. Der ses ingen Grund til ikke at stille vedkommende Selskab frit i saa Henseende. Det er formentlig ogsaa Forslagets Mening, men denne udtrykkes klarere, naar Ordet „enten“ udgaar.

Ad 5. Naar et Selskabs Virksomhed gaar tilbage, saa den samlede Forsikrings-sum formindskes, er der ingen Grund til, at Sikkerhedsfondet skal blive paa den Højde, det naaede, da Selskabet kulminerede. Ligesom Sikkerhedsfondet skal stige i Forhold til Selskabets Vækst, bør det ogsaa kunne vige, efterhaanden som Selskabets Virksomhed indskrænkes.

Ad 6. Naar Vurdering til Ejendoms-skyld medtages, ville Laansøgerne i mange Tilfælde kunne undgaa Udgiften til en ny Vurdering, og Betyggelsen vil i hvert Fald ikke blive ringere for Livsforsikrings-selskaberne.

Ad 7. Litra 7 i § 18 har vakt nogen Betænkelighed i Udvalget. Nogle vare oprindelig stemte for at lade den gaa helt ud. Andre mente, at der burde tages andet og mere med, og alle vare enige om, at dette maatte ske, hvis man beholdt Bestemmelsen.

Den Tanke blev ført frem, at det burde tillades Livsforsikrings-selskaberne at anbringe Midler i Obligationer, udstedte af indenlandske Andelsslagterier og Andelsmejerier, i hvert Fald naar disse ikke ere ganske smaa, men have et Antal solidarisk ansvarlige Andelshavere af mindst 100.

Hvis saadanne Institutioner med deres solidarisk ansvarlige Medlemmer ikke ere solide, saa er ogsaa den største Del af al anden Sikkerhed illusorisk, selv Sikkerheden efter Litra 5.

De nævnte Organisationers Omsætning andrager ca. 200 Mill. aarlig, og deres samlede, faste Gæld udgør for Tiden omkring 10 Mill. Kr. Sikkerheden maa anses — og anses af Pengeinstitutterne — for uomtvistelig.